

Dion

Een verhaal van Christian Deterink

Ik had in mijn laatste jaar in mijn studentencolplex Dion als mijn bovenbuurman. Overdag zag je hem nooit, maar als het eenmaal donker was, werd hij opeens actief. Waarmee was onduidelijk, maar in ieder geval niet met studeren. Van wat ik begreep was hij vooral bezig met wiet roken en schietspellen spelen achter zijn computer. Maar wat hij ook precies deed; het geschraap van zijn bureaustoel over de kale linoleumvloer van zijn studentenkamer hield me regelmatig uit de slaap.

Toen ik een keer laat thuis kwam, leek het echter voorwaar rustig boven. Uit mijn geopende raam klonk er wel geroep van beneden. Het was onverstaabaar, maar ik herkende de stem van Dion. Zijn verwarde geschreeuw ging maar door, alsof hij teveel gebruikt had en zijn huissleutel kwijt was. “Laat hem dood vallen”, besloot ik en ik sloot het raam en gooide me neer op mijn bed. Ik viel meteen diep in slaap.

De volgende ochtend klampte een ganggenoot me aan: “Wat een toestand gisternacht, hè?” Ik begreep niet wat hij bedoelde. Hij keek me verbaasd aan: “Hoe kun je dat gemist hebben, het gebeurde recht onder je raam!” Vervolgens begon hij uit te leggen wat er gebeurd was: Dion had een slechte paddotrip gehad en was vervolgens van vierhoog zijn raam uit gesprongen, in het volste vertrouwen dat hij kon vliegen. Als er beneden geen grasveldje had gelegen, was hij dood geweest; nu was hij ervan af gekomen met slechts een gebroken rug. Wel was iedereen de hele nacht wakker gehouden door het lawaai en de spookachtige zwaailichten van de hulpdiensten.

Ik kwam hem later nog wel eens tegen. Don liep moeilijk en was inmiddels 's nachts een stuk rustiger geworden. Elke keer voelde ik me weer bezwaard en ik besepte: pas op met wat je iemand toe wenst!

